

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce: **multigate a. s.**, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2011, č. j. MMB/0278175/2011,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 25. 7. 2011, č. j. MMB/0278175/2011, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 712 Kč, a to k rukám jeho advokáta JUDr. Tomáše Vymazala do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl o odvolání žalobce proti platebnímu výměru vydanému dne 24. 5. 2011

Úřadem městské části Brno – Královo Pole (dále též „správce poplatku“) pod č. j. 1103903/2100/VHA/0012/010. Tímto platebním výměrem správce poplatku za období 1. 4. – 30. 6. 2011 vyměřil žalobci za 56 ks jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí na území městské části (na adresách Brno, Palackého 1174/63, 195/33, 249/32 a 464/31, a Štefánikova 93/22) místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb. (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 21/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále též „vyhláška č. 9/2010“), ve výši 273 946 Kč. Současně správce poplatku tento včas nezaplacený poplatek zvýšil na 1,5 násobek, tj. na částku 410 919 Kč. Výrok platebního výměru obsahuje tabulku „*Výpočet místního poplatku*“, členěnou na tři části: evidenční číslo zařízení, výše poplatku za období druhého čtvrtletí roku 2011 a adresa.

[2] Žalovaný předmětný platební výměr změnil tak, že v tabulce nazvané „*Výpočet zbývajících částí místního poplatku*“ nahradil na řádce 51 číslo „I700163“ číslem „I700172“. Ve zbytku pak odvolání zamítl.

[3] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný zejména uvedl, že Ministerstvo financí povoluje provozování jiných technických herních zařízení na základě § 50 odst. 3 zákona o loteriích. Ačkoli zde ministerstvo povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, současně povoluje její uskutečňování pomocí konkrétních technických zařízení. Podstatné přitom není, zda je umístění těchto zařízení „povolováno“ či „schvalováno“, ale skutečnost, že bez rozhodnutí ministerstva nelze koncový videoloterní terminál na konkrétním místě provozovat.

[4] Na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, je třeba rozlišovat obecnou definici pojmu „výherní hrací přístroj“ dle § 2 písm. e) zákona o loteriích a definici speciální dle § 17 odst. 1 citovaného zákona. Obecné definici přitom podléhají nejen interaktivní videoloterní terminály, ale též všechna ostatní „podobná zařízení“. Koncová zařízení centrálních loterních systémů tak podléhala místnímu poplatku i před novelizací zákona o místních poplatcích provedenou zákonem č. 183/2010 Sb.

[5] Zákon pak, stejně jako vyhláška č. 21/2010 vychází ze zpoplatnění povolených, nikoli pouze provozovaných zařízení.

[6] Pokud jde o procesní stránku věci, žalovaný shledal, že místní poplatek byl vyměřen na základě ohlášení podaných poplatníkem. Správce poplatku respektoval princip spolupráce s poplatníkem.

[7] Místnímu poplatku podléhají povolená jiná technická herní zařízení bez ohledu na to, zda jsou provozována. Ke zpoplatnění jednoho zařízení dvakrát (ev. č. I700163) došlo patrně chybou správce poplatku při vyhotovování platebního výměru. Tento nedostatek však odvolací orgán odstranil ve výroku tohoto rozhodnutí. Při kontrole výpočtu místního poplatku, včetně zařízení, která nebyla povolena po celé zpoplatněné období (ev. č. 727488 a I704807), žalovaný dospěl ke stejnému výsledku jako správce poplatku. Vycházel přitom z textu čl. 6 vyhlášky č. 21/2010.

[8] Odůvodnění týkající se zvýšení poplatku bylo dle žalovaného dostačující. Zákon umožňuje zvýšit poplatek již při prvním porušení platební kázně, proto není třeba uvádět, kolikrát žalobce v předchozích obdobích poplatkovou povinnost nesplnil včas.

[9] I odůvodnění platebního výměru jako celek bylo dostačující. Zjištěný skutkový stav je zcela zřejmý z výroku platebního výměru, a to zejména z tabulky označené „*Výpočet zbývajících částí místního poplatku*“.

[10] Dále žalovaný uvedl, že o protiústavnosti předmětného právního předpisu dosud nerozhodl Ústavní soud, jedná se tedy o předpis platný a pro orgány veřejné správy i ostatní subjekty závazný.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[11] Žalobce v první řadě souhrnně namítl, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvoláním žalobce, dostatečně se nezabýval odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné právní předpisy. Správní orgány tak zejména porušily § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, § 50 odst. 3 zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v předmětném poplatkovém období (dále též „zákon o loteriích“), a § 89, § 102, § 114 odst. 1, 2 a § 116 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád.

[12] Žalobce poté uvedl, že za „*jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*“ nelze stanovit ani vybírat místní poplatek.

[13] Dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích mohou obce vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Toto ustanovení také odkazuje na jiný právní předpis, a to logicky na zákon o loteriích. Ten v § 4 stanoví, že loterie a podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích pak Ministerstvo financí může povolovat loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v tomto zákoně v části první až čtvrté. Toto ustanovení však hovoří pouze o povolování loterií, nikoli o povolování jiného technického herního zařízení. Zákon o loteriích v žádném svém ustanovení neobsahuje pojem „jiné technické herní zařízení“, ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k provozování jiného technického herního zařízení tedy zákon o loteriích neupravuje.

[14] Je-li zákonem o loteriích upraven pojem výherního hracího přístroje, který je rovněž zpoplatněn dle § 10a zákona o místních poplatcích, a jeho povolování, měla by být shodná úprava i ve vztahu k „jinému technickému hernímu zařízení“. Má-li tedy být zpoplatněno provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že k jeho provozování vydává povolení Ministerstvo financí, rovněž by bylo vhodné takové zařízení v zákoně specifikovat. Jednotlivé právní předpisy musí být srozumitelné a musí z nich vyplývat předvídatelné následky. Přitom je možný víceznačný výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“.

[15] Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, avšak Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání takového povolení. Tím pádem neexistuje žádné zařízení, které by výše uvedené podmínky § 10a zákona o místních poplatcích splňovalo, tudíž vybírání místního poplatku za takové zařízení je v rozporu se zákonem. Rozhodnutí správních orgánů tak postrádají zákonný podklad. I z konkrétních povolení vydaných žalobci vyplývá, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoliv provozování jiného technického herního zařízení.

[16] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a umožňuje víceznačný výklad. Správní orgány měly postupovat dle principu *in dubio pro libertate* a vyložit pojem tak, že místní poplatek za takováto zařízení nelze vybírat. Na tuto zásadu žalobce upozorňoval již v rámci řízení u správce poplatku, který se však s touto námitkou nijak nevypořádal.

[17] Žalovaný vykládá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ rozšiřujícím způsobem. Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím „centrálního loterního systému“, kdy jde o funkčně nedělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Interaktivní videoloterní terminál je tak pouze jednou z částí „centrálního loterního systému“, a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“. Slouží totiž pouze jako zobrazovací jednotka „centrálního loterního systému“, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry a který je umístěn jinde, než koncový videoloterní terminál. Rozhodnutí proto bylo vydáno v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

[18] Odkázal-li žalovaný na obsah nálezu Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, nutno konstatovat, že tento nález řeší zcela odlišné otázky. Nezabývá se otázkou zpoplatnění interaktivních videoloterních terminálů. V kontextu zákona o místních poplatcích se pojem „výherní hrací přístroj“ užívá jednoznačně v užším smyslu.

[19] Dále žalobce namítl, že správce poplatku postupoval nezákonně, jelikož porušil zásady legality, zákazu zneužití pravomoci a volného hodnocení důkazů.

[20] Správce poplatku postupoval při vyměřování místního poplatku nestandardně. Na další období vydal platební výměry dne 3. 3. a 23. 3. 2011, jimiž bylo zpoplatněno množství zařízení, jež žalobce neprovozoval, ani neměl jejich provozování povoleno. V reakci na to žalobce kontaktoval správce poplatku a snažil se objasnit nesrovnalosti v počtu zpoplatněných zařízení, zejména doplňoval data nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva financí.

[21] Žalobce se tedy pokoušel o věci jednat s oprávněnou úřední osobou a očekával odstranění rozporů ohledně počtu zpoplatňovaných zařízení. Diskuze probíhala i ohledně jednotlivých plateb. Ještě v době, kdy žalobce reagoval na výzvy správce poplatku, však byl vydán předmětný platební výměr. Byla tak porušena zásada spolupráce ve smyslu § 6 odst. 2 daňového řádu. V této souvislosti žalobce dodal, že ustanovení vyhlášky č. 21/2010 ohledně splatnosti místního poplatku nejsou vhodná a účelná.

[22] I v nyní projednávané věci je v tabulce uvedena řada zařízení, která nejsou žalobcem provozována. Zpoplatněna přitom mohou být pouze zařízení jednak povolená a zároveň provozována. Žalovaný však odhlédl od skutečného provozování zařízení a při vyměřování tak postupoval nesprávně. V této souvislosti žalobce specifikoval povolená zařízení, u nichž nebyl zahájen provoz (Palackého 63 – 1 zařízení, Palackého 33 – 3 zařízení, Palackého 32 – 8 zařízení, Štefánikova 22 – 3 zařízení).

[23] Pokud pak jde o samotný výpočet poplatku při provozování zařízení pouze v části období, používají správní orgány výpočet, který odráží počet dní v roce, nikoli v daném čtvrtletí. To je nesprávné, neboť např. pro celé 3. čtvrtletí by takový poplatek činil 5 041 Kč. U poplatků vyměřených v poměrné výši není z rozhodnutí patrné, za jaké období, tedy podle jakého klíče byly poplatky vypočteny.

[24] Platební výměr nebyl řádně odůvodněn. Správce poplatku neuvedl, co vzal za prokázané z podaných ohlášení a jaké skutečnosti zjistil ze zaslaných rozhodnutí. Není též zřejmé, proč zpoplatnil neprovozovaná zařízení.

[25] Zvýšení poplatku pak není odůvodněné. Nevčasné uhrazení poplatku bylo zapříčiněno nejasnostmi co do počtu zařízení, které žalobce v součinnosti se správcem poplatku (na základě jeho výzev) postupně vyjasňoval. Správce poplatku uvedl, že důvodem zvýšení poplatku je opakované nesplnění poplatkové povinnosti. Toto tvrzení však nijak neupřesnil, nespecifikoval, kolikrát žalobce nesplnil svoji povinnost, ani důvody nesplnění. Neodůvodnil též, proč poplatek zvýšil právě na 1,5 násobek. Nezabýval se ani škodlivostí či závažností jednání žalobce, okolnostmi celého jednání a svým vlastním postupem. Navýšení je sankcí za neuhrazení poplatku řádně a včas, při jeho odůvodňování je tedy nutno postupovat jako při ukládání sankce při správním trestání.

[26] Jelikož vznikly pochybnosti o výši poplatku, měl správce poplatku žalobce vyzvat k odstranění pochybností ve smyslu § 89 daňového řádu. Žalobce též poukázal na to, že žalovaný mylně označil rozhodnutí správce poplatku, neboť v čísle jednacím uvedl namísto správné číslovky 2100 číslovku 2010. Prováděl-li pak žalovaný v rámci odvolacího řízení nějaké důkazy, měl dle § 115 odst. 2 s výsledky dokazování seznámit žalobce. Platební výměr je nesrozumitelný, nejasný a celkově rozporný, žalovaný jej tak měl zrušit.

[27] Také vyhláška č. 21/2010, na základě které bylo o poplatku rozhodnuto, není určitá a srozumitelná a upravuje některé záležitosti odlišně od zákona. Nesplňuje tak náležitosti dané zákonem o obcích, zákonem o místních poplatcích a zejména Ústavou. Proto by mělo zasáhnout Ministerstvo vnitra v rámci své kompetence vycházející z obecního zřízení. Zejména její články 5 a 6 neodpovídají úpravě v zákoně o místních poplatcích.

[28] Žalobce dále zpochybnil závěry uvedené v metodickém sdělení Ministerstva financí ze dne 6. 8. 2010 jednak ohledně samotného vymezení pojmu jiného technického herního zařízení, jednak z hlediska toho, zda předmětem poplatku je zařízení povolené či provozované. Také poukázal na metodický návod Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2011, č. j. 34/21919/2011, ze kterého je dle žalobce zřejmé, že Ministerstvo financí povoluje loterii nebo jinou podobnou hru, nikoli zařízení.

[29] Žalobce rovněž obsírně namítal protiústavnost procedury přijímání zákona č. 183/2010 Sb., a to v pasáži, kterou byl novelizován zákon o místních poplatcích ve věci zpoplatnění „jiných technických herních zařízení povoloovaných Ministerstvem financí“. Dle žalobce byla tato novela tzv. přílepem.

[30] Žalobce se domníval, že vady rozhodnutí správce poplatku byly natolik závažné, že způsobují nicotnost tohoto aktu. S ohledem na shora uvedené navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku prohlásil za nicotná, eventuálně tato rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[31] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že novelizovaná ustanovení zákona o místních poplatcích naprosto jednoznačně vymezují předmět místního poplatku a zařízení, která mu podléhají, přičemž poukázal na skutečnost, že žalobce nezohlednil § 50 odst. 3 ve vazbě na § 1 zákona o loteriích. Z povolení Ministerstva financí naopak vyplývá, že zpoplatnit lze jednotlivá technická zařízení. Výklad pojmu „jiné technické herní zařízení“ je dle žalovaného zřejmý z odkazu zákonodárce na zákon o loteriích a nelze z něho dovodit, že zákonodárce zamýšlel zpoplatnit pouze loterii.

[32] Dále žalovaný poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 14. 6. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, podle něhož lze koncová zařízení centrálního loterního systému pro všechny případy, s výjimkou povolovacího režimu, považovat za výherní hrací přístroje ve smyslu § 2 písm. e) zákona o loteriích. Z toho plyne, že diskuze o charakteru koncových zařízení je nadále bezpředmětná. Tato zařízení totiž podléhala místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj od zavedení tohoto poplatku zákonem č. 305/1997 Sb. od 1. 1. 1998. Fakticky byl tento typ zařízení povolován až od roku 2007. Obce k vybírání tohoto místního poplatku nepřistupovaly jen na základě nesprávně zužujícího výkladu Ministerstva financí. Tato zařízení tedy místnímu poplatku podléhala vždy, sporné je pouze to, zda po dobu jejich provozování nebo za celou dobu, po kterou jsou povolena. Kompetence Ministerstva financí k vydávání příslušných povolení je dána v § 50 odst. 3 zákona o loteriích.

[33] K procesním námitkám žalovaný uvedl, že odůvodnění platebního výměru bylo dostatečné. Správce poplatku uvedl, že vycházel z ohlášení a podání žalobce a objasnil též, proč poplatek vyměřil za všechna povolená zařízení. Závěry správce poplatku jsou naprosto zřejmé z výroku rozhodnutí, zejména pak z tabulky označené „*Výpočet zbývajících částí místního poplatku*“. Všechny podklady pro vyměření poskytl správci poplatku žalobce, ačkoli mu poskytnutí úplných podkladů trvalo více než 6 měsíců.

[34] Postup správce poplatku přitom nebyl nestandardní. Poplatek za předchozí období sice vyměřil v nesprávné výši, neboť žalobce přes opakované výzvy předložil řadu důležitých podkladů a tvrzení až v odvolacím řízení. V nyní projednávaném případě však na základě postupné a ze strany žalobce poněkud zdráhavé spolupráce, správce poplatku dospěl ke správnému stanovení výše poplatku.

[35] Jiné technické herní zařízení nemusí být provozováno, je-li však povoleno, podléhá dle zákona a vyhlášky č. 21/2010 zpoplatnění. Z vyhlášky též plyne logický způsob výpočtu poplatku, je-li zařízení povoleno po dobu kratší než 3 měsíce.

[36] Zvýšení poplatku v rozsahu $\frac{1}{4}$ zákonného rozmezí je benevolentní s ohledem na způsob, jakým žalobce přistupoval k plnění svých povinností. Dostatečným odůvodněním zvýšení přitom je, že poplatek nebyl zaplacen řádně a včas, není třeba se zabývat závažností či škodlivostí jednání poplatníka, popř. jinými okolnostmi. Rozsah zvýšení je plně na uvážení správce poplatku a odůvodnění opakovaným porušováním poplatkové povinnosti je zcela dostačující.

[37] K námitce neurčitosti rozhodnutí v tom, za jaké období byly poplatky vypočteny, žalovaný odkázal na tabulku „*Výpočet zbývajících částí místního poplatku*“, v níž je uvedeno evidenční číslo zařízení, adresa, na níž je povoleno, den, od kterého je povoleno, den, do kterého je povoleno, počet zpoplatněných dnů a výše místního poplatku. Výpočet je dán vyhláškou, nadto byl také popsán včetně příslušného vzorce v rozhodnutí o odvolání.

[38] Postup dle § 89 daňového řádu nejen, že nepřichází při správě místních poplatků v úvahu, ale v daném případě by ani nebyl důvodný. Správce poplatku vycházel z podkladů předložených poplatníkem a na jejich základě také poplatek vyměřil. V průběhu odvolacího řízení pak nebyly prováděny žádné důkazy, žalovaný vycházel z obsahu správního spisu. Žalovaný dodal, že chyba v písemném vyhotovení rozhodnutí byla opravena rozhodnutím ze dne 1. 9. 2011, č. j. MMB/0328830/2011, o opravě zřejmé nesprávnosti.

[39] Brojil-li pak žalobce proti obecně závazné vyhlášce města Brna, neuvedl, jakým konkrétním způsobem se její tvrzená nesrozumitelnost v daném případě odrazila v jeho právech.

[40] Proceduru přijetí příslušných ustanovení zákona o místních poplatcích nelze považovat za protiústavní, naopak protiústavní byl dle žalovaného dosavadní stav, kdy obce nemohly regulovat a podrobit místnímu poplatku jiná technická herní zařízení.

[41] S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[42] V replice k vyjádření žalovaného ze dne 19. 9. 2011 žalobce své stanovisko, že místní poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu nelze vyměřit, podpořil argumentem, že zákon o místních poplatcích vyžaduje, aby bylo povoleno to které konkrétní zařízení, nikoliv loterie. Při změně, resp.

rozšíření rozhodnutí Ministerstva financí dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích je vždy měněn pouze výrok schvalovací. Nelze zaměňovat a směšovat jednotlivé výroky rozhodnutí Ministerstva financí. Výrok povolovací je jiného významu, než výrok schvalovací.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[43] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba je důvodná**.

[44] Ve věci je v první řadě nutno označit za nedůvodný obsáhlý žalobní bod ohledně protiústavnosti zákona č. 183/2010 Sb., a to v části, již byl novelizován zákon o místních poplatcích. Ústavní soud totiž nálezem ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 6/12, publ. pod č. 39/2013 Sb., zamítl návrh Krajského soudu v Hradci Králové na konstatování protiústavnosti ustanovení § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb., před novelizací provedenou zákonem č. 458/2011 Sb., *in eventum* na konstatování protiústavnosti části třetí zákona č. 183/2010 Sb. V odůvodnění shledal, že v předloženém případě se nejedná o protiústavní přílepek ve smyslu judikatury Ústavního soudu, ani o situaci obdobnou. Jak Poslaneckou sněmovnou, tak i Senátem byla při projednávání návrhu zákona č. 183/2010 Sb. dodržena ústavně stanovená pravidla zákonodárného procesu. V této souvislosti poukázal na § 60 odst. 2 písm. e) zákona č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, podle něhož je návrhem podávaným k projednávání věci i návrh pozměňovací. Předmětný pozměňovací návrh přitom nevybočil z omezeného prostoru vyhrazeného pozměňovacím návrhům. Vazba zákona č. 115/2001 Sb., o podpoře sportu, a pozměňovacího návrhu, kterým se mění zákon o místních poplatcích, je pak dle Ústavního soudu dána ustanovením § 6 písm. d) zákona o podpoře sportu, které obcím ukládá úkol zabezpečit finanční podporu sportu ze svého rozpočtu. Ústavní soud rovněž zdůraznil, že pozměňovací návrhy týkající se změny zákona o místních poplatcích, byly v Senátu diskutovány, a to zejména z pohledu jejich souladu s ústavně předepsaným způsobem jejich přijímání.

[45] Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že novela zákona o místních poplatcích provedená zákonem č. 183/2010 Sb., již byl poplatek za jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu zaveden, nebyla přijata ústavně nekonformním způsobem. Zdejší soud se se závěrem Ústavního soudu ztotožnil, navíc podle čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky je vykonatelný nález Ústavního soudu závazný pro všechny orgány i osoby.

[46] Pokud pak jde o samotný předmět sporu, jímž je výklad pojmu „*jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*“ uvedený v zákoně o místních poplatcích, považuje soud již za nadbytečné se k této problematice rozsáhleji vyjadřovat s ohledem na to, že oběma účastníkům řízení je dostatečně známa předchozí a již ustálená rozhodovací praxe zdejšího soudu a především Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (namátkou viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, či ze dne 14. 6. 2013, č. j. 2 Afs 48/2013-49; rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Konstantní názor správních soudů je takový, že interaktivní videoloterní terminál představuje „jiné technické zařízení“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka.

[47] Stejně tak problematika toho, zda má být zpoplatněno už povolené zařízení, či jen to skutečně provozované, již byla správními soudy posouzena, a bylo shledáno, že ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích, je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (vedle citované judikatury Nejvyššího správního soudu zde srov. též např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 33/2011-30, publ. pod č. 2842/2013 Sb. NSS, taktéž dostupný na www.nssoud.cz). Ostatně vyhláška č. 21/2010 výslovně váže vznik poplatkové povinnosti na existenci příslušného povolení a ne tedy na faktický provoz zařízení.

[48] Těmto závěrům odpovídá i přístup správních orgánů a odůvodnění jejich rozhodnutí. V hmotněprávní rovině tedy soud pochybení správních orgánů neshledal.

[49] Jinak tomu však již bylo v rovině procesní.

[50] Zde soud zejména shledal částečně nesrozumitelnou první větu výroku rozhodnutí žalovaného, v níž je, stejně jako v odůvodnění (a též ve vyjádření k žalobě), odkazováno na tabulku označenou „*Výpočet zbývajících částí místního poplatku*“. Takovou tabulku však odvoláním napadený platební výměr, na rozdíl od platebních výměrů týkajících se předchozích období, neobsahuje. Součástí výroku předmětného platebního výměru je tabulka nazvaná „*Výpočet místního poplatku*“.

[51] Tato vada by však sama o sobě neměla na zákonnost rozhodnutí žalovaného fatální vliv, neboť i přes její matoucí potenciál lze i s ohledem na rozhodnutí žalovaného jako celek dovodit smysl této části výroku. V tomto ohledu je též podstatné, že řádek tabulky, na němž žalovaný činil opravu (51), skutečně odpovídá řádce tabulky uvedené v platebním výměru.

[52] Stejně tak není zásadní procesní vadou skutečnost, že žalovaný v záhlaví svého rozhodnutí nepřesně označil číslo jednací odvoláním napadeného platebního výměru, jestliže v něm namísto správné číslovky 2100 uvedl číslovku 2010. V odůvodnění rozhodnutí přitom žalovaný platební výměr označil správně. Jednalo se tak o pouhou chybu v psaní, tedy zřejmou nesprávnost ve smyslu § 104 daňového řádu. Tu ostatně žalovaný odstranil rozhodnutím ze dne 1. 9. 2011, č. j. MMB/0328830/2011.

[53] Zásadním důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného soud shledal nepřezkoumatelnost stanovení výše poplatku u částečně zpoplatněných zařízení. Jak uvedeno již výše, obsahuje výrok platebního výměru tabulku „*Výpočet místního poplatku*“. Ač žalovaný ve vyjádření k žalobě tvrdí jinak, je tato tabulka členěna pouze na tři části: evidenční číslo zařízení, výši poplatku za období druhého čtvrtletí roku 2011 a adresu umístění daného zařízení. U dvou vyjmenovaných zařízení je v kolonce výše poplatku uvedena částka 1 973 Kč, u ostatních pak částka 5 000 Kč. Odůvodnění platebního výměru obsahuje pouze obecný způsob výpočtu výše poplatku za kratší období, a to s odkazem na čl. 6 vyhlášky č. 21/2010.

[54] Proti výpočtu částečně zpoplatněných zařízení se žalobce výslovně vymezil v podaném odvolání. Konkrétní odpověď však od žalovaného nedostal. Žalovaný v odůvodnění k této námitce pouze uvedl, že „[p]ři kontrole výpočtu místního poplatku, [...], dospěl odvolací orgán ke stejnému výsledku jako správce daně“, a odkázal na obecný způsob výpočtu dle čl. 6 vyhlášky č. 21/2010.

[55] Ani z jednoho rozhodnutí správních orgánů tak není patrné, za kolik dnů byla předmětná zařízení (ev. č. 727488 a I704807) v daném období zpoplatněna. Počet dnů, v nichž konkrétní zařízení podléhá v daném období zpoplatnění zajisté není třeba uvádět u zařízení, která předmětné podmínky splňují po celé období. U těch zařízení, jež jsou zpoplatňována poměrným způsobem, je však situace jiná, konkrétní způsob výpočtu poplatkové povinnosti zde musí být patrný alespoň z odůvodnění rozhodnutí. Tak tomu však v daném případě nebylo. Rozhodnutí žalovaného je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[56] Z odůvodnění musí být účastníku řízení jasné, jak a na základě čeho správní orgán rozhodl. Současně musí být rozhodnutí přezkoumatelné v soudním řízení. Nutno připomenout, že soudům nepřísluší nahrazovat úvahy správního orgánu. Právo na řádné odůvodnění a jemu odpovídající povinnost správního orgánu je jedním ze základních principů právního státu a je nástrojem k zajištění předvídatelnosti aplikace práva, právní jistoty a vyloučení libovůle. Z odůvodnění musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Dále je třeba, aby z něho bylo zřejmé, proč přezkumný orgán nepovažoval za důvodnou skutkovou a právní argumentaci účastníka řízení a proč důvody uvedené v žádosti o přezkoumání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Nestačí, pokud přezkumný orgán při vypořádávání se s touto argumentací pouze konstatuje, že je nesprávná, avšak neuvede, v čem (tj. v jakých konkrétních aspektech resp. důvodech právních či případně skutkových) její nesprávnost spočívá. Pokud mají soudy ve správním soudnictví přezkoumávat rozhodnutí vydané v oblasti veřejné správy [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], je z povahy věci nutné, aby bylo z daného rozhodnutí zřejmé, z čeho správní orgán vycházel a jakými skutkovými a právními úvahami se řídil.

[57] V ostatních otázkách však byl procesní postup správních orgánů v souladu se zákonem. Soud tak zejména neshledal, že by správce poplatku (a následně žalovaný) zneužil pravomoc. Vyjma výše specifikovaných pochybení, jsou rozhodnutí po formální i obsahové stránce v souladu se zákonem a nepostrádají žádnou ze zákonných náležitostí. Nelze též dospět k závěru o jejich nicotnosti z důvodu nedostatku právního podkladu.

[58] Soud též nedospěl k závěru, že by správní orgány pochybily při shromažďování podkladů pro rozhodnutí. V daném případě nebyla na místě aplikace § 89 daňového řádu. Žalobce byl pouze v rámci vyměřovacího řízení vyzván k prokázání údajů nutných pro posouzení, zda jednotlivá zařízení podléhají poplatkové povinnosti. Stejně tak v daném případě nedošlo k porušení § 115 odst. 2 daňového řádu, žalovaný v odvolacím řízení neprováděl dokazování směřující k doplnění podkladů rozhodnutí, zcela vycházel z podkladů shromážděných již správcem poplatku.

[59] V souladu se zákonem pak byl i způsob, jakým se správní orgány zabývaly otázkou zvýšení poplatku. Byť je v tomto ohledu odůvodnění platebního výměru na samé hraně

přezkoumatelnosti, žalovaný se k odvolací námitce vyjádřil dostatečným způsobem na str. 5 rozhodnutí o odvolání. Soud se s jeho závěry zcela ztotožnil, přičemž zejména shledal konkrétní výši uplatněné sankce přiměřenou jejím důvodům.

[60] Co se pak týče způsobu výpočtu poplatku za zařízení povolené jen po část zpoplatněného období, i zde soud souhlasil s názorem žalovaného. Článek 6 ve větě druhé a třetí vyhlášky č. 21/2010 stanoví jasná a logická pravidla pro tento výpočet. Základem pro výpočet je počet kalendářních dní v příslušném roce. V roce 2011 bylo celkem 365 dní a sazba poplatku byla 5 000 Kč za 3 měsíce (tzn. 20 000 Kč za 12 měsíců). Z tohoto důvodu denní sazba činila 20 000/365. Podstatné je, že tato sazba je po celý rok neměnná, její výše tedy nezávisí na tom, v kterém čtvrtletí došlo ke vzniku či zániku příslušného povolení. Uvedené však nemění ničeho na skutečnosti, že konkrétní uplatnění způsobu výpočtu na zařízení žalobce správní orgány ve svých rozhodnutích nespecifikovaly.

VI. Závěr a náklady řízení

[61] Po provedeném řízení soud shledal, že rozhodnutí žalovaného trpí nepřezkoumatelností spočívající jak v jeho nesrozumitelnosti, tak v nedostatku důvodů. Proto zdejší soud napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a), § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm rozhodne vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Především by měl za zachování všech procesních pravidel vypořádat všechny řádně a včas uplatněné odvolací důvody, v nichž žalobce spatřuje nesprávnost nebo nezákonnost rozhodnutí správce poplatku.

[62] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (viz čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb.), v tomto případě za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika ze dne 19. 9. 2011) a tři režijní paušály, tedy ve výši 3 x 2 100 Kč a 3 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 7 200 Kč. Protože žalobcův advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 512 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 10 712 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. srpna 2013

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu